

motion meddelat, komma att, efter vissa förberedande arbetens afslutande, och sedan arrendetiden utgått, såsom tomtplatser försäljas.

Huru den lagstiftning skall vara beskaffad, som ger den största trygghet för ändamålets vinnande, tilltror jag mig ej att kunna angifva och anhåller därför vördsamt,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t måtte låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådan lagstiftning, att samhällen, upprättade i afsigt att åt arbetare och mindre bemedlade personer bereda egna hem och billiga bostäder, må bevaras för sitt ursprungliga ändamål.

Stockholm den 27 januari 1902.

M. F. Nyström.

N:o 52.

Af herr **M. F. Nyström**, om ändring af 15 kap. 2 § giftermålsbalken.

Från Fredrika Bremer-förbundet har undertecknad, med begäran om motions väckande, mottagit ett så lydande protokollsutdrag:

»Utdrag ur protokoll, hållet vid Fredrika Bremer-Förbundets styrelse-sammanträde onsdagen den 15 januari 1902.

§ 4. Behandlades det från den 2 december 1901 bordlagda ärendet rörande stadgandet i 15 kap. 2 § giftermålsbalken därom, att då båda makarna voro till skilnaden vållande, skulle i händelse de voro lika fallna att boet och barnen förese, mannen vara därtill närmare, och beslöts, att Fredrika Bremer-Förbundet skulle verka för motion hos Riksdagen derom:

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t hemställa om införande af sådana ändrade eller förtydligade bestämmelser i gällande lag-

stiftning om äktenskapsskilnad, att, vare sig denna är slutlig eller ålagd på ett år till säng och säte, rätten att förese barnen må tillerkännas den af makarna, som i sådant hänseende är mest passande eller, om de äro dertill lika fallna i öfrigt, den, som i afseende å hvarje barns ålder, kön och andra förhållanden pröfvas för detsamma såsom vårdare lämpligast.

Detta beslut justerades genast.

In fidem
Sigröd Ulrich,
sekreterare.»

Då Riksdagen år 1899 i skrifvelse till Kongl. Maj:t begärde utarbetandet af förslag till ny lagstiftning rörande skilnad i äktenskap och trolofning, lärer Riksdagen till äfventyrs ej vara benägen att i afvaktan härpå uti särskilda skrifvelser ytterligare framföra speciella önskemål, som dervid böra komma under öfvervägande. Icke heller är det antagligt, att statsmakterna skulle finna lämpligt eller ens möjligt att särskildt för sig slutgiltigt ordna den af förbundet upptagna angelägenheten utan sammanhang med det mera omfattande lagarbete, som afses med Riksdagens skrifvelse.

Då emellertid denna senare lagstiftnings slutliga lösning med all sannolikhet måste draga ut på tiden, förtjenar i alla händelser att öfvervägas, huruvida ej ur nuvarande lagstiftningen kan redan nu borttagas den öfverklagade principen, så att den ej får tillfälle att vidare i tillämpningen göra sig gällande. Dertill synes äfven allt skäl föreligga, då densamma med nuvarande rättsuppfattning innebär en stor orättvisa mot hustrun och en kränkning af hennes dyrbaraste pligter och rättigheter. En ändring kan äfven lätt åvägabringas genom att orden »vare då mannen närmare» utbytas mot t. ex. »skilje då domaren dem emellan efter ty som skäligt pröfvas».

På grund häraf får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville för sin del antaga den ändring af 15 kap. 2 § giftermålsbalken, att orden »vare då mannen närmare» utbytas mot: »skilje då domaren dem emellan efter ty som skäligt pröfvas».

Stockholm den 17 januari 1902.

M. F. Nyström.